

Arrest

nr. 214 837 van 8 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 april 2018 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juni 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 25 maart 2012 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 26 maart 2012 – als niet-begeleide minderjarige vreemdeling – een verzoek om internationale bescherming in. Op 14 februari 2013 wordt verzoeker door de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Op basis van deze status verkrijgt verzoeker een (tijdelijk) verblijfsrecht.

1.2. Verzoeker wordt bij vonnis van 15 juli 2015 van de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel voor 5 jaar behalve voorlopige hechtenis wegens deelname aan mensensmokkelactiviteiten met verzwarende omstandigheden in het kader van een criminele organisatie.

1.3. Op 28 februari 2018 gaat de commissaris-generaal over tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), meer bepaald omdat verzoeker definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf. Deze beslissing wordt verzoeker bij aangetekende brief van dezelfde datum ter kennis gebracht.

1.4. Bij aangetekende brief van 5 april 2018 wordt verzoeker erop gewezen dat een onderzoek loopt waarbij wordt overwogen om een einde te stellen aan zijn verblijfsrecht. Er wordt hem verzocht om een vragenlijst in te vullen en hierbij ook de nodige bewijzen voor te leggen, dit binnen een termijn van 15 dagen. Op 6 april 2018 biedt de postbode deze brief aan op het verblijfsadres van verzoeker. Bij afwezigheid van verzoeker wordt een bericht achtergelaten. Op 24 april 2018 stuurt Bpost de zending terug naar de afzender, omdat verzoeker deze niet afhaalde in het afhaalpunt.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 24 april 2018 de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 26/03/2012 diende u een asielaanvraag in. Op 15/02/2013 werd u door Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 18/02/2013 in kennis werd gebracht. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 05/09/2013 een A-kaart afgeleverd, die geldig was tot 17/03/2018.

Op 15/07/2015 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis van 24/09/2014 tot 29/01/2015 wegens uw deelname aan mensensmokkelactiviteiten met verzwarende omstandigheden in het kader van een criminele organisatie.

Dientengevolge werd door de DVZ op 13/12/2017 met toepassing van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 1°), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u op 08/02/2018 door het CGVS gehoord teneinde u de gelegenheid te bieden argumenten aan te brengen tot behoud van uw status.

Op 28/02/2018 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 01/03/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat uit op basis van de motieven gehanteerd door de Correctionele Rechtbank te Brussel niet getwijfeld kan worden dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf gepleegd heeft in de zin van artikel 55/4, § 1, c, van de wet van 15 december 1980. Tijdens uw gehoor gaf u enkele argumenten te rechtvaardiging van het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus, doch deze konden volgens het CGVS het behoud van die status niet wettigen.

U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) en derhalve werd de voormelde intrekkingsbeslissing definitief.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen.

U werd op 04/04/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of

beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Blijkens informatie van de postdiensten, werd dit aangetekend schrijven door u niet afgehaald. Derhalve gaf U geen gevolg aan dit schrijven en bijgevolg kan de DVZ bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, enkel rekening houden met de actueel in uw administratief dossier aanwezige elementen. Hierbij wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

We merken op dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag d.d. 26/03/2012 verklaarde dat u het Rijk op 25/03/2012 binnenkwam, iets meer dan 6 jaar geleden. Derhalve merken we op dat u het grootste deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u iets meer dan 6 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Integendeel werd u op 15/07/2015 door de Correctionele Rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met 5 jaren uitstel behalve voorlopige hechtenis wegens uw deelname aan mensensmokkelactiviteiten met verzwarende omstandigheden in het kader van een criminele organisatie. Tijdens uw gehoor bij het CGVS d.d. 08/02/2018 verklaarde u niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan, omdat u ondertussen dermate in de Belgische samenleving geïntegreerd bent dat u door uw verwesterd profiel niet makkelijk opnieuw zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving. Dienaangaande merken we op dat het CGVS reeds aangaf dat u op geen enkele manier in concreto aantoonde dat uw verblijf in Europa van u een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt, dat u in Afghanistan zal gemarginaliseerd of vervolgd worden of dat u persoonlijk bij terugkeer naar uw land van herkomst in de preciaire sociaaleconomische situatie waarnaar u verwees zou terechtkomen. Het CGVS gaf bovendien aan dat u familie hebt wonen in Jalalabad, zijnde uw moeder, twee broers en een zus, evenals een neef van uw moeder langs vaderszijde. Tijdens uw gehoor bij het CGVS gaf u ook aan dat u momenteel uw leven gebeterd heeft en zelfstandig een carwash uitbaat. We herhalen dat u geen gevolg gaf aan ons aangetekend schrijven om u uit te nodigen alle documenten en elementen aqn te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten. Wij werden derhalve niet in het bezit gesteld van enig element waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch werden ons bewijzen overgemaakt van tewerkstelling of werd een attest van inburgering voorgelegd. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u tijdens uw gehoor in het kader van uw asielaanvraag bij de DVZ d.d. 27/09/2012 verklaarde dat uw vader op dat ogenblik een alleenstaande man zonder kinderen was, wiens vader spoorloos was en wiens moeder, drie broers en zus in Afghanistan verbleven. U maakte geen gewag van in België of in andere Lidstaten verblijvende gezins- of familieleden. Tijdens uw gehoor bij het CGVS d.d. 08/02/2018 gaf u, zoals reeds vermeld, aan dat uw moeder, twee broers, een zus en een neef van uw moeder momenteel in Afghanistan (Jalalabad) verblijven. Sindsdien werd de DVZ niet in het bezit gesteld van informatie waaruit blijkt dat u over familiale banden in België beschikt en zoals reeds vermeld, gaf u geen gevolg aan ons schrijven om u uit te nodigen alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten. Op heden zijn we bijgevolg niet in het bezit van enige indicatie dat u in België enige band van familiale aard opbouwde. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in tijdens uw asielaanvraag d.d. 26/03/2012 gewag maakte van enig medisch probleem en u gedurende uw gehele asielprocedure geen enkel attest of element aanreikte dat er op wijst dat u medische problemen ervaart. Zoals reeds vermeld, gaf u geen gevolg aan de vraag van de DVZ om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zijn we op heden niet in het bezit van indicaties van medische problemen die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Het CGVS oordeelde dat u, gelet op het geheel van haar vaststellingen, mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Volgens het CGVS is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15/12/1980.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf van iets meer dan 6 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren."

Dit is de bestreden beslissing.

1.6. Verzoeker dient op 4 mei 2018 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 28 februari 2018. Bij arrest van 3 september 2018 met nummer 208 619 verwerpt de Raad het beroep, wegens laattijdig.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 33 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 5 en 13 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn), van de artikelen 39/57 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de (materiële) motiveringsplicht.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"Met de bestreden beslissing wordt het verblijf van verzoeker beëindigd nadat zijn statuut van subsidiaire bescherming werd ingetrokken door het CGVS.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen beroep indiende tegen deze beslissing en dat de intrekkingbeslissing definitief werd.

Echter, dit is niet waar. Verzoeker kreeg pas kennis van de beslissing tot intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus op 4 april 2018 en tekende vervolgens binnen de wettelijke beroepstermijn van 30 dagen beroep aan, namelijk op 3 mei 2018. Dit beroep hangt momenteel voor Uw Raad. (stuk 2)

Artikel 39/57, §1 en §2,2° Vw. bepalen dat de beroepstermijn van 30 dagen tegen een beslissing van het CGVS begint te lopen "wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst."

In casu heeft verzoeker dit tegenbewijs geleverd. Hij nam pas effectief kennis van de beslissing van het CGVS op 4 april 2018. (stuk 3)

Artikel 39/70 Vw. legt de schorsende werking van het beroep vast en voorziet in het eerste lid: "Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd."

De bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten, werd genomen terwijl het schorsend beroep nog hing en terwijl de beslissing van intrekking van het subsidiaire beschermingsstatuut dus nog niet definitief was geworden.

De bestreden beslissing schendt daarom artikel 39/70 Vw.

Bovendien gaat de bestreden beslissing in tegen het verbod van refoulement, dat is voorzien door artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, artikel 3 EVRM en artikel 6 van het IVBPR.

Het verbod van refoulement is een algemeen beginsel van internationaal recht, dat inhoudt dat een staat niemand uitwijst naar een land - land van herkomst of een derde land - waar het leven of de menselijke waardigheid van die persoon bedreigd wordt.

De juridische basis bevindt zich o.a. in artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, dat voorziet: "1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2. Op de voordelen van deze bepaling kan evenwel geen aanspraak worden gemaakt door een vluchteling ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die, bij gewijsde veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land."

Op grond van vaststaande rechtspraak sinds het arrest Soering t. Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 7 juli 1989, n° 14038/88) houdt artikel 3 EVRM ook een verbod op refoulement in.

Ook artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn stelt:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

In punt 9 van de considerans van de Terugkeerrichtlijn staat dat "[o]vereenkomstig Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzende besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden."

Een persoon die een asielaanvraag heeft ingediend, kan niet beschouwd worden als een persoon in onwettig verblijf. (HvJ, Khadzoev, C-357/09 PPU, §41.)

Naast het non-refoulement beginsel, komt ook het recht op een effectief rechtsmiddel op de helling te staan door de bestreden beslissing.

Het recht op een effectief rechtsmiddel wordt gegarandeerd door artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest. In het geval van een terugkeerbeslissing, is dit recht op een effectief rechtsmiddel ook voorzien door de Terugkeerrichtlijn in artikel 13.1, dat stelt:

"Aan de betrokken onderdaan van een derde land wordt een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend, dat hij bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd, kan aanwenden tegen de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer."

In casu heeft verzoeker een asielaanvraag ingediend in België. Hij heeft ten opzichte van de Belgische staat een verdedigbare grief geuit op grond van artikel 3 EVRM. De asielaanvraag werd goedgekeurd en verzoeker werd op die basis verblijfsrecht toegekend. Het beschermingsstatuut werd ingetrokken, maar deze beslissing was nog niet definitief en bijgevolg niet uitvoerbaar.

De bestreden beslissing verplicht verzoeker om het grondgebied te verlaten zonder dat hij de behandeling van het beroep in België kan afwachten en terwijl zijn asielaanvraag nog wordt onderzocht door de Belgische asielinstanties.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing het beginsel van non-refoulement voorzien door artikel 3 EVRM, artikel 6 BUPO-verdrag, artikel 33 Vluchtelingenconventie en artikel 5 Terugkeerrichtlijn. De beslissing schendt eveneens verzoekers recht op een effectief rechtsmiddel en een nauwkeurig en grondig onderzoek van zijn verdedigbare grief onder artikel 3 EVRM, gegarandeerd door artikel 13 EVRM, artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 47 van het Verdrag. Tot slot schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, omdat het niet correct is dat geen beroep werd aangetekend tegen de beslissing tot intrekking van het subsidiaire beschermingsstatuut."

2.1.2. Verzoeker betoogt dat het gestelde in de bestreden beslissing dat hij niet in beroep ging bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, waardoor deze beslissing definitief is, niet correct is. Hij stelt pas kennis te hebben gekregen van deze beslissing op 4 april 2018 en vervolgens tijdig, op 3 mei 2018, beroep te hebben aangetekend bij de Raad. Hij stelt dat dit beroep hangende is bij de Raad. Hij merkt op dat de bestreden beslissing dus is genomen terwijl nog een schorsend beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal hangende was, dit met miskenning van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet en het verbod van refoulement zoals vervat in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, artikel 3 van het EVRM en artikel 6 van het BuPo-Verdrag. Hij stelt dat een persoon met een hangend verzoek om internationale bescherming niet kan worden beschouwd als een persoon in onwettig verblijf.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal op 28 februari 2018 overging tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker en dat hij deze beslissing bij aangetekend schrijven van dezelfde datum ter kennis bracht van verzoeker. Tegen deze beslissing beschikte verzoeker over een termijn van 30 dagen om in beroep te gaan bij de Raad.

Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, met name op 26 april 2018, was verzoeker nog steeds niet in beroep gegaan tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 28 februari 2018. In deze omstandigheden was het niet incorrect of onlogisch dat verweerder op dat ogenblik vaststelde dat verzoeker niet in beroep was gegaan bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal. Verzoeker houdt ten onrechte voor dat hij, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, een schorsend beroep hangende had bij de Raad. Verweerder kon ook in alle redelijkheid ervan uitgaan dat de beroepstermijn op dat ogenblik reeds een einde had genomen, waardoor er – nu niet bleek dat beroep was ingesteld – geen belemmering was voor het nemen van de bestreden beslissing.

Het klopt dat verzoeker na het nemen van de bestreden beslissing alsnog beroep instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, maar het is evident dat het bestuur hiervan op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen kennis kon hebben. De Raad stelde in zijn arrest van 3 september 2018 met nummer 208 619 ook reeds vast dat dit beroep laattijd was ingesteld, en dus niet ontvankelijk was. De redenering van de Raad in dit arrest bevestigt ook dat verweerder in alle redelijkheid had kunnen oordelen dat de intrekkingbeslissing van de commissaris-generaal definitief voorkwam, waar nog steeds geen beroep was ingediend. De Raad bevestigde in zijn voormeld arrest dat deze beslissing op 28 februari 2018 aangetekend werd verstuurd naar de correcte gekozen woonplaats van verzoeker, waardoor de beroepstermijn reeds een aanvang nam op maandag 5 maart 2018. Het thans naar voor gebrachte betoog dat dit beroep wel tijdig zou zijn geweest, is niet dienstig in het kader van huidig beroep. De Raad stelt ook vast dat verzoeker geen cassatieberoep instelde tegen voormeld arrest van de Raad, waardoor dit definitief is, net zoals de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de bestreden beslissing is genomen in strijd met de beroepstermijnen van artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet. Nu niet blijkt dat verweerder in de bestreden beslissing ten onrechte vaststelde dat verzoeker niet (tijdig) in beroep ging bij de Raad tegen de intrekkingbeslissing van de commissaris-generaal blijkt evenmin dat verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van het verbod van refoulement zoals vervat in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, artikel 3 van het EVRM en artikel 6 van het BuPo-Verdrag. In geen geval blijkt ook dat verzoeker een voldoende belang heeft bij deze kritiek, waar de Raad op 3 september 2018 de laattijdigheid en dus onontvankelijkheid van zijn beroep in volle rechtsmacht vaststelde waardoor de beslissing van de commissaris-generaal van 28 februari 2018 in ieder geval definitief is. Verzoeker toont ook niet concreet aan dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing het non-refoulementbeginsel niet heeft gerespecteerd. Aldus blijkt evenmin dat hij zich dienstig kan beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de terugkeerrichtlijn voor zover al moet worden aangenomen dat verzoeker zich rechtstreeks op deze bepaling kan beroepen. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat in recente rechtspraak het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft verduidelijkt dat een derdelander, tenzij hij of zij is gerechtigd op een verblijf op een andere rechtsgrond, illegaal verblijf heeft, in de zin van de terugkeerrichtlijn, zodra zijn verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg door de beslissingsautoriteit is afgewezen, en dit ongeacht het feit dat toestemming is verleend om in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel tegen deze afwijzing te blijven (HvJ Grote Kamer 19 juni 2018, C-181/16, Gnandi, § 41; HvJ 5 juli 2018, C-269/18 PPU, § 47 (beschikking)).

In zoverre verzoeker nog stelt dat zijn recht op een daadwerkelijk beroep zoals beschermd door artikel 13 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest en artikel 13.1 van de terugkeerrichtlijn wordt miskend, waar de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat hij zijn beroep in volle rechtsmacht tegen de intrekkingbeslissing van de commissaris-generaal niet in België mag afwachten, kan het volstaan erop te wijzen dat verzoeker in persoon aanwezig heeft kunnen zijn op de terechtzitting van de Raad in het kader van zijn beroep in volle rechtsmacht. Hij was gedurende de gehele behandelingstermijn van dit beroep aanwezig in België. Hij ontbeert dan ook een voldoende belang bij zijn kritiek. Verzoeker geeft verder niet concreet aan dat hij niet over een daadwerkelijk beroep zou beschikken tegen de thans bestreden beslissing.

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, ten slotte ook niet aan dat de bestreden beslissing steunt op incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht is evenmin aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt als volgt:

“Eerste onderdeel

De bestreden beslissing wordt genomen in toepassing van artikel 11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Lid 3 van dit artikel stelt: "Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de

hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Omdat in casu het verblijfsrecht wordt beëindigd en het bevel wordt gegeven aan iemand die als minderjarige is toegekomen in België, moet ook artikel 8 van het EVRM worden gerespecteerd.

Artikel 8 van het EVRM beschermt zowel het gezins- en familieleven als het privéleven.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Unert. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

In casu weet verwerende partij dat verzoeker als minderjarige toekwam in België, dat hij zich geïntegreerd heeft en o.a. in België heeft gewerkt en zelfstandig een carwash uitbaat. Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing zelf naar deze elementen.

Het is duidelijk dat verzoeker over een beschermd privéleven in de zin van lid 1 van artikel 8 EVRM beschikt doordat hij hier als minderjarig toekwam, scholing heeft genoten, gewerkt heeft. Ongetwijfeld heeft hij tijdens zijn verblijf in België sociale relaties aangeknoopt en een netwerk heeft uitgebouwd. Verzoeker heeft veel vrienden gemaakt in België, een relatie gehad met een Kroatisch meisje en is gekend in de buurt waar hij woont in Brussel, waar hij een groot sociaal netwerk heeft.

Nu vaststaat dat er sprake is van een privéleven onder het eerste lid van artikel 8 EVRM, moet vervolgens worden bekeken of er sprake is van een inmenging in het gezinsleven en of deze inmenging voldoet aan de voorwaarden gesteld in lid 2 van artikel 8 EVRM.

aaner er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals in casu, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (arrest RvV, nr. 197 311 van 22 december 2017, Verenigde Kamers).

Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod non in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Echter, de bestreden beslissing rept met geen woord over verzoekers privéleven. De bestreden beslissing motiveert enkel met betrekking tot verzoekers "mogelijke gezins- of familiebanden in België", maar houdt geen rekening met het privéleven van verzoeker, dat veel ruimer is en eveneens wordt beschermd door artikel 8 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt helemaal niet op welke manier rekening is gehouden met verzoekers privéleven en welke maatschappelijke noodzaak een dermate ingrijpende inmenging in verzoekers privéleven proportioneel zou maken.

Daarom schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht die ermee gepaard gaat.

Tweede onderdeel

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 4 april 2018 via een aangetekend schrijven werd uitgenodigd om documenten en elementen aan te brengen om zijn situatie correct in te schatten met het oog op een eventuele beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht.

Verwerende partij stuurde een aangetekende zending, terwijl zij al wist dat de aangetekende zending van het CGVS met de beslissing tot intrekking van het subsidiaire beschermingsstatuut verzoeker niet had bereikt.

Dat verwerende partij geen enkele bijkomende handeling stelt om er zeker van te zijn dat verzoeker de nodige elementen in het kader van artikel 11, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet kan aanbrengen en zijn hoorrecht kan uitoefenen, getuigt niet van een zorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing.

Verwerende partij was nochtans op de hoogte dat verzoeker als minderjarige toekwam in België en er sindsdien onafgebroken verblijfsrecht had genoten.

In deze context kan onmogelijk worden gezegd dat verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd ter voorbereiding van de bestreden beslissing is is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.”

2.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

Verzoeker voert aan dat hij in België een privéleven heeft opgebouwd dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Hij benadrukt als minderjarige in dit land te zijn toegekomen en stelt te zijn geïntegreerd. Concreet wijst hij erop dat hij in België school heeft gelopen en heeft gewerkt en dat hij zelfstandig een carwash uitbaat. Hij stelt tijdens zijn verblijf in België “ongetwijfeld” sociale relaties te hebben aangeknoopt en een netwerk te hebben opgebouwd. Hij stelt een relatie te hebben gehad met een Kroatisch meisje en gekend te zijn in de buurt waar hij woont in Brussel.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*privéleven*’ niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker aangeeft geboren te zijn in 1995 en verklaarde het Belgische grondgebied te zijn binnengekomen op 25 maart 2012. Hij diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in, waarbij hij verklaarde een viertal maanden eerder zijn herkomstland te hebben verlaten. Er kan aldus worden aangenomen dat verzoeker op ongeveer 17-jarige leeftijd vanuit zijn herkomstland naar België is gekomen en hier, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, een zestal jaar heeft verbleven. In het licht van deze gegevens kan worden aangenomen dat verzoeker een zeker privéleven in dit land heeft opgebouwd dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privéleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privéleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privéleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In casu is de bestreden beslissing genomen krachtens de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen te worden beschouwd als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na. Deze beslissing is ook uitdrukkelijk ingegeven door redenen van openbare orde, waar deze voortvloeien uit de veroordeling van verzoeker wegens een ernstig misdrijf, met name deelname aan mensensmokkelactiviteiten met verzwarende omstandigheden in het kader van een criminele organisatie.

De inmenging in het privéleven van verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Het EHRM heeft in zijn arrest Boultif de criteria opgesomd die moeten worden gehanteerd om te beoordelen of een verwijderingsmaatregel nodig is in een democratische samenleving en in verhouding is tot het legitieme nagestreefde doel. Deze criteria – die worden weergegeven in paragraaf 48 van het arrest – zijn de volgende:

- ☐ de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- ☐ de duur van het verblijf in het gastland;
- ☐ het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- ☐ de nationaliteit van alle betrokkenen;
- ☐ de gezinssituatie van de verzoeker, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- ☐ de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- ☐ de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- ☐ de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land van herkomst/bestemming, dit zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst moeilijk maken. In de woorden van het EHRM dient sprake zijn van een '*certain degree of hardship*'; en
- ☐ bijzondere omstandigheden, zoals medische elementen.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner volgt dat naast de Boultif-criteria ook in de belangenafweging moet worden betrekken, voor zover van toepassing op de voorliggende zaak:

- ☐ het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling; en
- ☐ de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58).

Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak.

Als aspecten van openbare orde dus een rol spelen in de bestreden beslissing, dan moet uit deze beslissing blijken dat in de belangenafweging de zgn. '*guiding principles*' (algemene richtlijnen) uit de arresten Boultif/Üner werden meegenomen, voor zover van toepassing op de voorliggende zaak. Het is op basis van deze criteria dat de noodzakelijkheid en proportionaliteit van de verwijdering van een vreemdeling op grond van de openbare of nationale veiligheid dient te worden beoordeeld.

In de bestreden beslissing kan het volgende worden gelezen:

"U werd op 04/04/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of

beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Blijkens informatie van de postdiensten, werd dit aangetekend schrijven door u niet afgehaald. Derhalve gaf U geen gevolg aan dit schrijven en bijgevolg kan de DVZ bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, enkel rekening houden met de actueel in uw administratief dossier aanwezige elementen. Hierbij wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

We merken op dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag d.d. 26/03/2012 verklaarde dat u het Rijk op 25/03/2012 binnenkwam, iets meer dan 6 jaar geleden. Derhalve merken we op dat u het grootste deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u iets meer dan 6 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Integendeel werd u op 15/07/2015 door de Correctionele Rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met 5 jaren uitstel behalve voorlopige hechtenis wegens uw deelname aan mensensmokkelactiviteiten met verzwarende omstandigheden in het kader van een criminele organisatie. Tijdens uw gehoor bij het CGVS d.d. 08/02/2018 verklaarde u niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan, omdat u ondertussen dermate in de Belgische samenleving geïntegreerd bent dat u door uw verwesterd profiel niet makkelijk opnieuw zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving. Dienaangaande merken we op dat het CGVS reeds aangaf dat u op geen enkele manier in concreto aantoonde dat uw verblijf in Europa van u een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt, dat u in Afghanistan zal gemarginaliseerd of vervolgd worden of dat u persoonlijk bij terugkeer naar uw land van herkomst in de preciaire sociaaleconomische situatie waarnaar u verwees zou terechtkomen. Het CGVS gaf bovendien aan dat u familie hebt wonen in Jalalabad, zijnde uw moeder, twee broers en een zus, evenals een neef van uw moeder langs vaderszijde. Tijdens uw gehoor bij het CGVS gaf u ook aan dat u momenteel uw leven gebeterd heeft en zelfstandig een carwash uitbaat. We herhalen dat u geen gevolg gaf aan ons aangetekend schrijven om u uit te nodigen alle documenten en elementen aqn te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten. Wij werden derhalve niet in het bezit gesteld van enig element waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch werden ons bewijzen overgemaakt van tewerkstelling of werd een attest van inburgering voorgelegd. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u tijdens uw gehoor in het kader van uw asielaanvraag bij de DVZ d.d. 27/09/2012 verklaarde dat uw vader op dat ogenblik een alleenstaande man zonder kinderen was, wiens vader spoorloos was en wiens moeder, drie broers en zus in Afghanistan verbleven. U maakte geen gewag van in België of in andere Lidstaten verblijvende gezins- of familieleden. Tijdens uw gehoor bij het CGVS d.d. 08/02/2018 gaf u, zoals reeds vermeld, aan dat uw moeder, twee broers, een zus en een neef van uw moeder momenteel in Afghanistan (Jalalabad) verblijven. Sindsdien werd de DVZ niet in het bezit gesteld van informatie waaruit blijkt dat u over familiale banden in België beschikt en zoals reeds vermeld, gaf u geen gevolg aan ons schrijven om u uit te nodigen alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten. Op heden zijn we bijgevolg niet in het bezit van enige indicatie dat u in België enige band van familiale aard opbouwde. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in tijdens uw asielaanvraag d.d. 26/03/2012 gewag maakte van enig medisch probleem en u gedurende uw gehele asielprocedure geen enkel attest of element aanreikte dat er op wijst dat u medische problemen ervaart. Zoals reeds vermeld, gaf u geen gevolg aan de vraag van de DVZ om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zijn we op heden niet in het bezit van indicaties van medische problemen die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Het CGVS oordeelde dat u, gelet op het geheel van haar vaststellingen, mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Volgens het CGVS is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15/12/1980.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf van iets meer dan 6 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren."

Gelet op deze motivering kan worden aangenomen dat verweerder een belangenafweging heeft doorgevoerd in het licht van verzoekers privéleven in België. Er werd rekening gehouden met de duur

van het verblijf van verzoeker in België, maar geoordeeld dat verzoeker het grootste deel van zijn leven elders heeft geleefd en niet blijkt dat er wat hem betreft sprake is van een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving. Er werd hierbij ook gewezen op de veroordeling van verzoeker voor deelname aan mensensmokkelactiviteiten met verzwarende omstandigheden in het kader van een criminele organisatie. Verweerder hield rekening met verzoekers eerdere verklaringen dat hij momenteel zijn leven zou hebben gebeterd en zelfstandig een carwash uitbaat, maar wees erop dat verzoeker – uitgenodigd om, onder meer, zijn gezins- en familiale situatie, zijn schooltraject, zijn gevolgde opleidingen en zijn economische activiteiten toe te lichten en hiervan ook de vereiste stavingstukken voor te leggen – naliel bewijzen van zijn economische activiteiten voor te leggen. Hij wees erop dat verzoeker ook geen stukken aanbracht waaruit blijkt dat hij een van de officiële landstalen machtig is, en evenmin een attest van inburgering. Verweerder stelde nog vast dat verzoeker geen melding maakte van gezins- of familieleden in België of een andere Europese lidstaat. Verder zag verweerder geen redenen die eraan in de weg staan dat verzoeker zijn leven verderzet in zijn herkomstland Afghanistan. Hij wees op de beoordeling van de commissaris-generaal dat verzoeker niet concreet aannemelijk kon maken dat hij tijdens zijn verblijf in België zodanig is verwesterd dat hij in zijn herkomstland zal worden gemarginaliseerd of vervolgd of dat hij daar in een precare sociaaleconomische situatie zal terechtkomen. Hij merkte hier ook op dat, zoals gesteld door de commissaris-generaal, verzoeker nog familieleden heeft wonen in Jalalabad, met name zijn moeder, twee broers, een zus en een neef van zijn moeder langs vaderszijde. Verweerder zag ook geen medische problemen die een terugkeer naar Afghanistan in de weg kunnen staan. Hij wees er verder op dat de commissaris-generaal in zijn beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus oordeelde dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Afghanistan en een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde dat verzoeker de kennis, vaardigheden en ervaring die hij in België heeft opgedaan ook kan aanwenden om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren.

Verzoeker kan, in het licht van de voormelde motivering, niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat zijn ingeroepen privéleven in België op geen enkele wijze in rekening is gebracht en verweerder naliel te motiveren waarom hij de bestreden beslissing proportioneel acht in het licht van verzoekers persoonlijke belangen, waarbij werd ingegaan op zowel zijn banden met België als deze met het herkomstland. Deze motivering beperkt zich niet tot de gezins- en familiale banden in Europa, of net het gebrek hieraan.

In zoverre verzoeker op algemene wijze wijst op zijn integratie en lang verblijf in dit land, en de sociale relaties die hij hier aanknoopte en het netwerk dat hij hier opbouwde, maakt hij niet aannemelijk dat enig concreet aspect van zijn privéleven in dit land of enige concrete omstandigheid die relevant is in de belangenafweging ten onrechte niet in rekening is gebracht. Dit betoog kan geen afbreuk doen aan de voormelde belangenafweging in de bestreden beslissing. Verzoeker weerlegt verder de vaststelling in de bestreden beslissing ook niet dat hij naliel concrete bewijzen voor te leggen van zijn voorgehouden economische activiteiten in België. Hij betwist evenmin geen stukken te hebben voorgelegd omtrent een scholing die hij in België heeft gevolgd, een succesvol afgelegd inburgeringstraject of een kennis van een van de landstalen. Ook thans blijft hij op dit punt in gebreke. Verzoeker haalt de motivering van de bestreden beslissing op dit punt andermaal niet onderuit. Waar verzoeker thans nog aanhaalt een relatie te hebben gehad met een Kroatisch meisje, merkt de Raad allereerst op dat hij naliel een dergelijk gegeven kenbaar te maken aan het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Hij legt hiervan ook geen enkel begin van bewijs voor. Verzoeker geeft verder zelf ook reeds aan dat deze relatie tot het verleden behoort, zodat niet blijkt dat in de huidige situatie op dit punt nog een beschermenswaardige band met België blijkt die zich kan verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad houdt er rekening mee dat verzoeker nog minderjarig was toen hij in België aankwam. Hij was evenwel reeds 17 jaar oud en dus bijna meerderjarig. Niettegenstaande het gegeven dat verzoeker dus volwassen is geworden in België, heeft hij het grootste gedeelte van zijn jeugd in Afghanistan doorgebracht. Er moet worden aangenomen dat hij de taal van het land spreekt, minstens van de streek vanwaar hij afkomstig is, en vertrouwd is met de gewoontes en gebruiken in Afghanistan. De Raad wijst op de beoordeling door de commissaris-generaal dat verzoeker niet concreet aannemelijk kon maken dat hij tijdens zijn verblijf in België zodanig is verwesterd dat hij in zijn herkomstland zal worden gemarginaliseerd of vervolgd of dat hij daar in een precare sociaaleconomische situatie zal terechtkomen. Deze beoordeling is thans definitief, waar het tegen de beslissing van de commissaris-generaal ingestelde beroep werd verworpen. Verzoeker brengt in dit verband ook geen nieuwe elementen naar voor die een ander licht op de zaak kunnen werpen. Verzoeker betwist ook niet dat hij nog familieleden heeft in zijn herkomstland.

Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die erop wijzen dat enig concreet aspect van zijn privéleven ten onrechte niet in rekening is gebracht. Evenmin brengt hij concrete argumenten naar voor dat de gedane belangenafweging onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is, of deze disproportioneel is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker stelt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd, waar deze geen enkele bijkomende handeling stelde om er zeker van te zijn dat hij de nodige elementen in het kader van artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet had kunnen aanbrengen en hij zijn hoorrecht had kunnen uitoefenen. Hij betoogt dat verweerder hem een aangetekende brief stuurde, wetende dat de aangetekende brief van de commissaris-generaal met de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus hem niet had bereikt.

De Raad merkt allereerst op dat op basis van de voorliggende stukken niet blijkt dat verweerder er bij het nemen van de bestreden beslissing reeds kennis van had dat de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus door verzoeker nog niet daadwerkelijk was ontvangen, waar hij naliet de aan hem gerichte aangetekende brief af te halen.

Daarenboven betwist verzoeker niet dat verweerder de aangetekende brief van 5 april 2018 – waarbij verzoeker erop werd gewezen dat een onderzoek liep waarbij werd overwogen om een einde te stellen aan zijn verblijfsrecht en waarbij hij werd verzocht om een vragenlijst in te vullen en hierbij ook de nodige bewijzen voor te leggen, dit binnen een termijn van 15 dagen – verstuurde naar het correcte adres en zijn werkelijke verblijfsadres in België. Uit de stukken van het dossier blijkt verder dat op 6 april 2018 de postbode deze brief aanbood op het verblijfsadres van verzoeker. Bij afwezigheid van verzoeker werd een bericht achtergelaten. Op 24 april 2018 stuurde Bpost de zending terug naar de afzender, omdat verzoeker deze niet afhaalde in het afhaalpunt. Verzoeker brengt geen enkel tegenbewijs van de correcte aanbieding van de aangetekende zending naar voor, en evenmin een rechtvaardiging waarom hij naliet deze aangetekende zending af te halen. Hij toont geen overmacht aan.

Verzoeker maakt enig onzorgvuldig handelen van het bestuur niet aannemelijk. Integendeel dient te worden aangenomen dat het bestuur zorgvuldig heeft gehandeld door verzoeker, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, uit te nodigen om zijn standpunt naar voor te brengen in het kader van het lopende onderzoek naar de beëindiging van zijn verblijf. Verzoeker kan zijn eigen gebrek aan zorgvuldig handelen en aan medewerking – waar hij naliet de aan hem gerichte aangetekende zending af te halen – niet tegenwerpen aan het bestuur, door te stellen dat deze dan onzorgvuldig handelde door hem niet opnieuw uit te nodigen nuttige gegevens en stukken naar voor te brengen. Een onzorgvuldig handelen in hoofde van het bestuur, of een onzorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing, kan niet worden vastgesteld. Verzoeker overtuigt daarnaast ook niet dat hij bijkomend nog dienstige gegevens en/of stukken had kunnen aanbrengen die niet reeds voorlagen en die een invloed konden hebben in het beslissingsproces.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Hij licht het middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing stelt dat het CGVS heeft geoordeeld dat verzoeker kan worden teruggeleid naar Afghanistan en dat verzoeker “op geen enkele manier in concreto aantoonde dat uw verblijf in Europa van u een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt, dat u in Afghanistan zal

gemarginaliseerd of vervolgd worden of dat u persoonlijk bij terugkeer naar uw land van herkomst in de precare sociaaleconomische situatie waarnaar u verwees zou terechtkomen."

De bescherming van artikel 3 EVRM is ruimer dan de internationale bescherming waarover werd geoordeeld door het CGVS. Enkel verwijzen naar de beslissing van het CGVS op dit vlak kan dus niet worden aanvaard als een grondige toetsing van verzoekers verwijdering onder artikel 3 juncto 13 van het EVRM.

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

Omdat verwerende partij louter verwijst naar de beslissing van het CGVS, is in casu geen zorgvuldig onderzoek gebeurd onder artikel 3 EVRM terwijl verzoeker als verwesterde terugkeerder naar Afghanistan een risico loopt om in onmenselijke en vernederende omstandigheden terecht te komen.

Immers, het zou bijzonder moeilijk zijn voor verzoeker om opnieuw te aarden in Afghanistan en bovendien worden door de Afghaanse gemeenschap vragen gesteld of de persoon die terugkeert niet 'besmet' is geraakt door het Westen.

Het gaat er hierbij niet zozeer over of verzoeker zichzelf 'Westers' voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf in Europa.

Er dient rekening gehouden te worden met wrevel en frictie die ontstaat bij terugkeer door confrontatie met een uiterst traditionele gemeenschap die voor verzoeker totaal vreemd is geworden.

Landeninformatie geeft weer welke problemen Afghaanse jongeren wachten bij terugkeer:

In een zeer recent rapport stelt EASO hierover (stuk 4) :

"Sources describe the fears claimed by Afghans returning back from the West are related to general insecurity (959), or in some cases, due to their identity (960), fear of the original threat (961), or fear of being targeted by the Taliban as 'un-Islamic' (962). Sources indicate that returnees from the West fear being labelled by insurgents as spies (963). Other sources give the view that returned youth are vulnerable to recruitment to armed groups (964). In 2015, two research studies on reintegration of returnees to Afghanistan found that returnees' fear of the security situation stopped them from leaving home to search for employment (965), though respectively, one study described it as a 'larger' proportion of those studied (966), while in the other study, it was 5 of 19 participants (26%)(967).

[...] Kidnapping for ransom and extortion have become an increasingly widespread form of criminality in major cities in Afghanistan in recent years (1013). Afghans returning from the West are frequently perceived by others to be a source of funds, or wealthy after having spent time abroad (1014) and returnees fear being kidnapped for ransom for this reason (1015), or that their children will be abducted for extortion (1016). The Australian government states in a 2015 report that there are 'occasional reports' of alleged kidnapping after return (1017). In a similar characterisation, a research project on return migration from Europe to Afghanistan by scholars Ceri Oeppen and Nassim Majidi, published in 2015, found that a 'small minority [of Afghan returnees from Europe in the study] faced specific threats' after coming back to Afghanistan, usually from violent demands for money (1018). In 2015, an article about returned Afghans from the UK gave the example of a man who was beaten and held for ransom and extorted by criminals, but managed to escape (1019). Dr. Schuster indicated that she knew of three cases where returned Afghans were threatened or beaten up on the basis of their perceived wealth (1020).

Terugkeerders zijn dus bijzonder kwetsbaar door hun associatie met het Westen, waardoor ze het risico lopen om als 'spionnen' beschouwd te worden, zoals verzoeker aanhaalde tijdens zijn gehoor. Er wordt vermoed dat ze zich bekeerd hebben en ze worden constant in de gaten gehouden of ze wel nog islamitisch genoeg zijn. Daarnaast zijn ze ook bijzonder kwetsbaar omdat de cultuurshock hen ernstige psychologische problemen oplevert. Ze worden onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit. Doordat de terugkeerders langere tijd in het Westen hebben verbleven wordt aangenomen dat ze rijk zijn, en lopen ze het om het slachtoffer te worden van kidnapping.

Dit wordt bevestigd in onderzoek van Schuster en Majidi (Liza Schuster & Nassim Majidi, What happens post-deportation? The experience of deported Afghans, Migration Studies, mei 2013):

"Returnees are not only frustrated and angry but also speak of a sense of shame in relation to having failed and coming home empty-handed" (2006: 4, see also Alpes 2012). 13 An Afghan in Paris explained to nods of approval 'those words are sharper than blades, and the wounds do not heal' (Nemat, 40). The shame is felt not just by the individual deported but by the whole family and the only opportunity to purge

it is through re-migration. A focus group with young men deported from the UK in Kabul highlighted a common experience: having fingers pointed at them, and being called 'the deportee' (also noted by Drotbohm in relation to those deported to Haiti (2011)). In a country where neighbours know everything about each other and there is very little room for privacy it is difficult to hide a deportation. In Afghanistan, Majidi (2009) has found similar responses to those found by Peutz in Somaliland: 'those who are returned to Somaliland are potential spoilers of the true culture at home' (2006: 227). Life in the West is sometimes seen by community members as having 'contaminated' the teenagers and young adults who left for the UK at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.). Life in the UK is perceived as having had a negative impact on their development. In the case of one young man interviewed in 2009 and again in 2011, from Paghman district in Kabul province, his return home led to clashes arising from his changed perspectives:

They all bother me because I went to the UK. They say I lost my culture, became a kafir ... all sorts of insults. Another deportee - Habib - returned and was killed in our village last year. I left because I no longer felt safe. But now I have no employment, no stable income, no skills, no future and no family by my side. (Najib, 22)"

In een volgende publicatie gaan de auteurs verder met hun onderzoek en tonen zij aan hoe ver de sociale controle gaat (Liza Schuster & Nassim Majidi (2015) *Deportation Stigma and Re-migration*, *Journal of Ethnic and Migration Studies*, 41:4, 635-652):

"Tainted by their failure, they suffer an important loss of status. This in turn affects their employment or marriage prospects. Employment is most often found through networks and connections (wasita), so a man's reputation is therefore closely linked to his ability to secure a job. Questions will be asked of different family members and friends about the individual's behaviour abroad and the reasons for his return if it is not voluntary and temporary. Similarly, the stigma of failure can make finding a bride difficult. One of the first acts of many young men when they receive papers is to return to Afghanistan to look for a bride, and his capacity to bring his wife abroad with him is an important point in his favour. Having said that, for some of those who have been deported, marriage is seen as a way to bring him back into the fold, of anchoring him, although this necessitates finding a bride price, which will be difficult if family capital was spent on the journey. If this has repercussions for the marriages of other siblings- this will increase resentment within the family."

"The stigma of deportation is complicated by the stigma of contamination, which can have fatal consequences. In Afghanistan, we found similar responses to those found by Peutz six years earlier: 'those who are returned to Somaliland are potential spoilers of the true culture at home' (2006, 227). The teenagers and young adults who left for Europe at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.) are sometimes seen by family and or the community as 'contaminated'(...) In this case the stigma has to do with the time spent abroad, rather than the simple fact of having been returned against one's will. Deportation exposes and compounds the stigma of contamination particularly for those without economic or social power. As seen from Najib's comments, this can lead to murder. The stigma of contamination could be mitigated if the person was seen to come back bringing benefits to his family, or if he could present himself as a successful migrant as with the KFC businessman above rather than a failure-although this too has dangers, since we encountered stories of people presumed to have come back with money being kidnapped (Schuster and Majidi 2013)."

In de UNHCR richtlijnen van 19 april 2016 (stuk 5) wordt een apart risicoprofiel voorzien voor 'verwesterde' Afghanen die terugkeren:

"AGEs reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community.²⁵⁵ There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs on the grounds that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country. ²⁵⁶ Individuals who fall under other profiles, such as profile 1.e (humanitarian workers and development workers) and profile 1.i (women in the public sphere) may similarly be accused by AGEs for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason."

En in de voetnoten staat te lezen:

"²⁵⁵ Young people with Western connections and mannerisms are reportedly at risk of being mistaken for collaborators with the government and the international community. Bureau of Investigative Journalism, *From Kent to Kabul: The Former Asylum Seeking Children Sent Back to Afghanistan*, 17 July 2015, <http://labs.thebureauinvestigates.com/from-kent-to-kabul/>. See also BBC, *The Young People Sent Back to Afghanistan*, 17 July 2015, <http://www.bbc.com/news/maazine-33524193>. The Refugee Support Network (RSN), which tracked a group of young men returned from the United Kingdom to Afghanistan, found that, "In some cases, young people have been threatened or targeted as a result of issues connected to their original asylum claims, and, for a significant group, simply being identified as a

returnee has put them at considerable risk of violence." RSN, *After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan*, April 2016, [http://refugeesupportnetwork.org/sites/default/files/files/After%20Return RSN April%202016.pdf](http://refugeesupportnetwork.org/sites/default/files/files/After%20Return%20RSN%20April%202016.pdf), p. 31.

Returnees reportedly face a general assumption that they have become 'westernized' or 'anti-Islamic' in Europe. PRIO, *Can Afghans Reintegrate after Assisted Return from Europe?*, July 2015, [http://file.prio.no/publication _files/PRIO/Oeppen %20-](http://file.prio.no/publication_files/PRIO/Oeppen%20-%20Can%20Afghans%20Reintegrate%20after%20Assisted%20Return%20from%20Europe,%20PRI%20Policy%20Brief%202015.pdf)

[%20Can%20Afghans%20Reintegrate%20after%20Assisted%20Return%20from%20Europe,%20PRI%20Policy%20Brief%202015.pdf](http://file.prio.no/publication _files/PRIO/Oeppen %20-%20Can%20Afghans%20Reintegrate%20after%20Assisted%20Return%20from%20Europe,%20PRI%20Policy%20Brief%202015.pdf). A former Afghan army soldier who applied for asylum while he attended a military training in the USA was granted asylum by the Board of Immigration Appeals (BIA). The BIA was reported to have held that the fact that the former soldier had attended training in the USA would put him at risk on return to Afghanistan, as the Taliban would likely impute pro-government opinions to him. Reuters, *Former Afghan Soldier Who Fled U.S. Training Granted Asylum: Lawyer*, 30 June 2015, <http://www.reuters.com/article/us-usa-afghanistan-asylumidUSKCN0PA2XT20150630>.

256 An Afghan asylum-seeker deported from Australia was reportedly accused of being a spy and tortured when he was captured by the Taliban and it was discovered he had pictures from Australia on his phone. *The Saturday Paper*, *Taliban Tortures Abbott Government Deportee*, 4 October 2014, [https://www.thesaturdaypaaer.com.au/news/politics/2014/10/04/talibantortures-abbott-](https://www.thesaturdaypaper.com.au/news/politics/2014/10/04/talibantortures-abbott-governmentdeportee/14123448001068)

[governmentdeportee/14123448001068](https://www.thesaturdaypaaer.com.au/news/politics/2014/10/04/talibantortures-abbott-governmentdeportee/14123448001068). An Afghan-Australian man travelling between Ghazni province and Kabul was reportedly killed by the Taliban after being singled out on a bus and accused of being a foreigner. *The Guardian*, *Sayed Habib Musawi 'Tortured, Killed by Taliban Because He Was Australian'*, 30 September 2014, [http://www.theguardian.com/world/2014/sep/30/sayed-habib-musawitortured-](http://www.theguardian.com/world/2014/sep/30/sayed-habib-musawitortured-killed-by-taliban)

[killed-by-taliban "](http://www.theguardian.com/world/2014/sep/30/sayed-habib-musawitortured-killed-by-taliban)
Een tweede publicatie werd hier ook boven in de noot vermeld, met name het rapport van Refugee Support Network, *After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan*, van april 2016 (stuk 6), waaruit het volgende blijkt:

"Seven young returnees reported incidents in which other young people were targeted simply because they were a returnee, and an additional two articulated their perception that being a returnee puts individuals at particular risk of attack. Young returnees believed that this was because, in the eyes of the Taliban and local residents alike, "those who have gone to European countries and now have come back are spying for those countries" (R17, ILD).

Another explained that: "My uncle lives in one of the suburbs of Jalalabad city and whenever I plan to go and meet him he says it is dangerous for me to go there. Because Taliban are active in those areas and I can be a soft target for them [...] The other very problem is the fear of abductions for ransom, if they know you have come from a foreign country like UK, and then it can be dangerous for you. Most of the time when somebody asks me where have I come from, I say Pakistan." (R24, IAR)

Data collected demonstrates that in many cases, these fears are not unfounded. Seven examples are cited of specific incidents arising due to returnee status. In one case, a young returnee was held up at gunpoint by someone who said, "we know you have come back from UK" (R06, ILD), a second knew of a "guy [who] had returned from UK voluntarily and [who] was kidnapped in our area" (R13, IAR), while a third was warned by relatives not to return to his home province because his "life would be in danger if the militant extremist find out I have been to UK and have returned back. They don't know what deportation means! They would kill me on the spot calling me infidel and spy" (R25, ILD). A fourth young person told of the abduction by the Taliban of an older returnee interpreter working with ISAF, and a fifth of the killing of another older returnee affiliated with the ANA. Two examples were given of former unaccompanied minors being killed for having spent time in a European country.

In one case, a returnee told of his anxiety after: "[A] boy who was also deported from UK was killed in our area. He had newly arrived from UK and was living peacefully with his family until people found out about him, though he did not have any enemy at that time. But he was badly targeted standing in front of a mosque in the village he was living. I participated in his funeral and Fatiha." (R14, ILD)

Another young person was particularly distressed as he recounted the killing of his friend, a young returnee from Norway, explaining: "I have just made one friend here. [...] He told me I can't stay here, I will go back to EU. I told him not to go, but he was arrested by Taliban on way to Iran on the way to Kandahar – between Ghazni and Kandahar - and they killed him because he had all his international papers and bank card on him. They killed him by cutting his head off and putting it on the street." (R15, ILD)"

Volgens de gezaghebbende richtlijnen van het UNHCR beschikt verzoeker dus over een risicoprofiel door zijn jarenlang verblijf in Europa. Hiermee heeft verwerende partij op geen enkele manier rekening gehouden.

Tenslotte bevestigt een rapport van Asylos van augustus 2017 (stuk 7) alle hierboven aangehaalde problemen waarmee terugkeerders te kampen hebben. Het rapport wijst bovendien specifiek op het verhoogde risico op rekrutering door gewapende groepen:

"Abdul Ghafoor from AMASO explains in an interview with Asylos on 28 May 2017 the state's attitude towards returnees and highlights the difficulties returnees face, especially for those who have never lived in Afghanistan.

"In Ministries, I have cases where returnees have been mistreated, because they don't have lots of option, so what they do is they go to the ministries and find answers, what should I do here? I don't have Tazkira? So they have lots of questions. The [police] are also not very friendly with those returnees, because some of them have never been to Afghanistan, they are setting foot in Afghanistan for the first time, so the problem is they don't know much about Afghanistan. There have been lots of cases like the boys have been stopped and asked of the way they look, they look different, and they have been asked for their Tazkiras. When they haven't had Tazkiras they have been in trouble, and even they have been in the police station for a day or two of questioning. They have to give bribe to police to let them go. There are not immigration officials, so we can refer it to the ministries, because that is where everything is.

Dr. Anicée Van Engeland explains in her written response to Asylos on 11 June 2017 that state authorities perceive young male returnees as a security threat as the lack of education or job opportunities mean that they can easily turn to drug trafficking or are considered soft targets for recruitment by armed non-state actors.

"Institutions are overwhelmed with returnees and mass returns undermine the attempts at stabilizing a fragile country. As a result, the Afghan government has tried to prevent or slow down repatriations. Yet, the country has been compelled into taking back the returnees: the EU but also Iran and Pakistan have negotiated humanitarian aid and financial support in exchange for Afghanistan's compliance in the matter. The outcome is a feeling of resentment from the part of the State authorities towards returnees. I have noted during my interviews with Afghans and during my work done as an expert witness that young male returnees are a financial burden for the State: they are often isolated from their family or community, have sold everything to travel, and come back as vulnerable individuals in need in a system that cannot provide assistance. These returnees are unable to contribute to a weakened economy and add up to an already strained labour market; the State would rather have them abroad, sending remittances back home. State authorities are also very much aware of the security threat that these young male returnees represent for the State: the lack of educational or job opportunity means that these individuals can turn to drug trafficking or that they constitute soft targets for recruitment by armed non-state actors. These are two of the threats Afghanistan continuously seek to address; therefore, taking in returnees to whom no support can be provided is an indirect contribution to drug and violence. There is therefore very little sympathy for returnees. It is often expressed through rudeness and insults from authorities, but also an unwillingness to address returnees' claims or requests. I have heard of insults at the Afghan embassy where officials were very slow to issue relevant documents. This lack of sympathy is also explained by the security risk these young men represent: the Afghan National Police or local institutions are keen to avoid granting protection to returnees as this might impact the local security equilibrium. I have had cases where the local security was made possible through the collaboration of all institutional and non-institutional actors alike; yet this relative peace could be broken by the arrival a young male returnee if armed nonstate actors began to fight to recruit him." (Source: Dr. Anicée Van Engeland, written Expert Opinion, 11 June 2017)"

[...]

"Refugee Support Network team member, Bryony Norman, in 2014 conducted interviews with young people who had spent their formative years in the UK's care system before being forcibly removed to Afghanistan on turning 18. In the blog post, she shares three key challenges³ that these young people face on return.

"3. Not being 'known' Being 'known' and accepted are important qualities for any young people, regardless of where they are. But being 'known' in the context of forced return to Afghanistan is not just a confidence boost or about making friends and people 'liking you'. Rather, it can mean safety and security in a volatile environment wracked with instability and distrust. Being 'known' can provide a relatively safe place to stay, or support in trying to re-build a life that has been shattered following the forced removal from your home in the UK. Being 'unknown' or 'distrusted' within the current situation in Afghanistan, as I saw, creates a lack of safety and security, acute loneliness, depression, and hinders opportunities to progress and develop to one's full potential. "I feel like it [my life in the UK] was all a dream. But now I have woken up. No one told me I was a foreigner when I was in the UK; I was just like any other English person. But when I came to Afghanistan they told me I was foreign to them. They told me "I don't know you". It was very painful and heart-breaking for me." (Mohammed) [...] Even for those I interviewed who had been able to reconnect with family members upon their return, their experience denoted that it had been far from 'easy': "I was from this province originally, but it is eight years that I have been out of the community; out of the public there. When I was here before, it was completely different: different people even. Now that I have come back, it is all new people... There is a lot of

pressure on my brother now that I have been living with him sometimes. It is the same pressure that comes on me. If he goes out, for example to work on the land, a lot of people and the commanders, they ask him questions about me. We have had some problems with local commanders before. They say, "Why is he living with you? He ran away and now he came back". My brother says, "He is my brother. He lives with me. I will not hand him over...People there assume that if you are coming to Afghanistan from a foreign country, you must be rich. So they think to kidnap you." (Mohammed) "

[...]

"A September 2016 article written by Nassim Majidi and Laurence Hart from the Migration Policy Practice journal describes how the concept of stigma and "contamination" in the West applies to the experiences of deported Afghans.

"The shame of failure and the perceptions of "contamination" in the West are clear among those forced to return from the West, as analysed in an article published in the Journal of Ethnic and Migration Studies (Schuster and Majidi, 2015). The concept of stigma and contamination applies to the experiences of deported Afghans. This is particularly true for deportees from Europe who fall on the margins of their society: they are looked at differently and treated differently. A recent study on urban displaced youth (Samuel Hall, 2016a) goes a step further and shows the mental health needs among all youth, and specifically among deportees. According to the Health Index developed for this study, deportees remain more than 50 per cent more likely to be deprived from basic access to health care and have fewer socioeconomic ties to the local communities than other returnees. The difficulties of deportees upon return go beyond the economic and financial aspects, to include the importance of stigma, contamination and rejection upon return. The biggest impediment remains the lack of attractiveness and of suitability of the assistance packages to the profiles of these deportees." [p.39] (Source: Majidi, N. and Hart, L. Return and reintegration to Afghanistan: Policy implications : Migration Policy Practice, June-September 2016)"

[...]

"In email correspondence with Asylös, Tim Foxley described the risk of being perceived as 'Westernised' in Afghanistan and cited two examples of Taliban violence against 'Westernised' Afghans.

"There are several examples of persecution by insurgent groups based on chance encounters. A report from September 2014 highlighted the fate of an Afghan returning to Afghanistan after some years away, seen as a "Westerner" and dragged off a bus at a Taliban checkpoint. He was the only person on the bus this happened to. He was beaten, tortured and executed. In October 2014, a member of the Hazara ethnic group was captured and tortured by the Taliban after he had been returned to Afghanistan following an asylum bid in Australia." (Source: Email correspondence with Tim Foxley, 22 June 2017)"

[...]

'In an interview with Asylös in 2016, Shoaib Sharifi, an Independent Afghan documentary filmmaker and journalist described the stigma and suspicion that returnees carry after having been sent back from being in the West.

"People who spend time in the West and their opinions and beliefs change, the way they express themselves, the opinions are different, they may have been targeted for their way of thinking, practices, their way of wearing clothes, or people convert or become atheist. Or when they went to the West sometimes they are called spies. Only when someone continues that way of their lifestyle it can be a problem. If people know they are deported, there is rather little sympathy for these people, as they are left with nothing, as they spent so much to go. Until they start practicing a Western lifestyle in that area or village, then there are problems and groups may start hating you. I do not know of anyone being targeted especially because of returning only. " (Source: Asylös Interview with Shoaib Sharifi, 23 April 2016)

[...]

"A Policy Brief, part of the project 'Possibilities and Realities of Return Migration' (PREMIG), a large-scale research project led by PRIO (Peace Research Institute Oslo) that explores return migration from Norway and the United Kingdom, explores the possibilities for Afghans to actually and effectively reintegrate after assisted return from Europe.

"Firstly, a small minority had faced specific threats after returning, usually in the form of violent demands for money, perhaps - as one interviewee suggested - because people who had been in Europe were assumed to be wealthy, although in reality most had returned with little or no savings. Another assumption returnees faced was that they had become 'westernised' or 'anti-Islamic' in Europe. One was even threatened that he had to give money to an insurgency group to prove his nonwestern credentials. For a larger proportion, it was fear of (rather than direct) violence, that was affecting them, resulting in being unable to leave the house and gain employment. Some moved regularly from family member to family member - partly to avoid outstaying hospitality but also for security reasons and to avoid 'settling in', which would disrupt plans to remigrate. Secondly, un/underemployment was a major problem." (p.3)

(Source: Oeppen, C. and Majidi, N., *Can Afghans Reintegrate after Assisted Return from Europe?*, Peace Research Institute Oslo (PRIO), 22 May 2015)"

"Dr Anicée Van Engeland in her written response to Asylös on 11 June 2017 describes the stigma attached to having been returned from the West explaining that "there is a clear rejection of those who have changed when abroad", citing changes such as embracing secularism, turning towards another religion or expressing their sexuality.

"Society fears returnees as they are perceived as intoxicated by western values, some of the youngest ones even picked up an accent when speaking Dari or Pashto, making them foreigners in their own home country. There is a clear rejection of those who have changed when abroad: for example, some might have embraced secularism or might have turned towards another religion; other might have discovered their sexuality and became homosexuals. Such behaviours will be rejected and will cause rejection if not death. These young men who have spent time abroad have changed. Their cultural, religious and traditional compass has been altered at an age where one is flexible and resilient, making it a challenge for them to fit into existing societal structures. Some have learned another language or have adopted another religion; they have changed the way they dress or behave in society. They might have begun drinking alcohol. It is a real challenge for them to shed that skin and go back to the traditional ways. For example, when abroad, these young men had to make decisions by themselves on a daily basis, and without having the possibility to rely on a religious authority or the local jirga to provide guidance. They have become more individualist and empowered. The younger they are, the most difficult it is for them to re-integrate: a young Afghan male who arrived at 12 or 15 years old in the West usually attends school, makes friends, go out and grow up to be westernized. A return to Afghanistan is then a shock. Society doesn't look kindly on those young men and refuse association with them: this means that it is very difficult for these young men to find wives, for example. Attitude towards religion is often a problem for returnees: when living abroad, some Afghans might have discovered secularism or a more relaxed way of practicing Islam. They find themselves at odds with the rest of society when they are returned: they lost the habit of praying or fasting, got used to drinking alcohol, have learned to speak to women... Many of the young individuals I interviewed in Europe admitted they didn't pray or fast anymore. They have forgotten those rituals because the society they lived in had other rules. Return within an individual community is therefore complex. Relocation proves even more complex as the returnee will have to reenter a society with rituals it has forgotten about and will have also to adapt to local mores, as each province of Afghanistan is different." (Source: Dr. Anicée Van Engeland, written Expert Opinion, 11 June 2017)"

[...]

"Dr Anicée Van Engeland further explains that many returnees face a hostile welcome from their families and community, and that in general public opinion is not favorable to helping returnees as they believe that there are other more important domestic issues.

"Public opinion is not favourable to helping returnees. Afghans believe that the government is not doing enough to support the economy, protect the population from armed non-state actors, promote education, and encourage women to work and other issues. There is, as a result, little empathy for returnees as people would rather see funding allocated to major domestic issues rather than to those who tried to leave the country. This explains why the State and local institutions have done so little to assist returnees: it is not a popular move.

I have witnessed many cases where returnees have found themselves without protection against family members and society. For example, upon return, some young men have claimed their right over a land or a house, only to be faced with stern opposition by the rest of the family or the community. Local institutions will tend to either refuse to referee the matter or will side with the family, clearly breaking the law. The jirga would also side with the family, leaving the young male without a land. The rationale is that the individual left and abandoned his goods to others. Jirga in non-urban areas can be very unfair towards returnees and I have seen many cases where the individual lost against the community. This context explains any attempt at land redistribution upon arrival of returnees has have been met with anger by the locals. In other cases, young men have gone back to a community that was angry at them for different reasons (eloping with a local girl, losing cattle, refusing to comply with a jirga' order to join the Taliban, giving information to NATO...). In such circumstances, local authorities will not protect the returnees as they have little interest in doing so: the returnee has alienated the family or a community and helping him would come down to taking sides with the weakest link.

Many of these young men come back with debts and with nothing in their pockets: a return within the family or the community is therefore impossible as it would shame everyone, the returnee included. Some locals also believe that the returnee is hiding his good luck, and young men are often mugged, kidnapped or ransomed. There reports of returnees being abducted in the grounds that he must have come back rich; the family is then bribed and some have to sell everything they have left to rescue the returnee. This shows that reintegrating a returnee back into a home is risky: the returnee is firstly seen

as a failure and there is resentment is the family has sold everything for the individual to go abroad and be successful. Then, the community could be scared of having him in their midst: the returnee could draw unwanted attention from local warlords or armed non-state actors. This is applicable when a returnee is relocated. Very few communities welcome a returnee for fear of his past: is he a criminal? Did he leave to avoid the Taliban? Did he hurt a girl? In communities that are tight-knit, a stranger is never welcomed; a stranger who has spent time abroad and whose records cannot be checked is scary."

[...]

"Dr Anicée Van Engeland further elaborates in more detail about returnees' relationship with their families when they are returned to Afghanistan.

"For many, a returnee brings shame: families who sent a young man abroad expect success and remittances. This is why families sacrifice everything they have - houses, lands, cattle- for one member of the family, usually a young male, to go abroad and provide for everyone. By doing so, I have seen fathers taking the risks of having to sell his daughter into slavery if the son sent abroad didn't succeed. A return is therefore equivalent to failure. There is little compassion for the hardship these young men have encountered, and no understanding for their fears or anxiety. This adds up to their stress: not only are these returnees often traumatized, they cannot share their stories with their family, friends and community.

Besides, anyone who has become different during the trip abroad will be rejected by society: speaking with an accent, engaging into conversation when not talked to, dressing differently, going to the gym, using skype to speak to friends abroad are all examples I have encountered that have justified family exclusion.

This is why many young men don't return back home: they know they are not welcome. They prefer living in slums or be homeless than face disapproval. This is also what feeds the revolving-door scenario: I met young men who were at their third attempt, and swore they would come again as they had nowhere to go [...] A survey found out that 72% of young Afghans have witnessed the loss of a family member. Families and communities are often torn apart for ethnic, political and war reasons. It is therefore not uncommon to find Afghans who have severed ties with their families and communities, or have been separated, willingly or not, and find themselves without any support. Returnees fall under this category: a documentary demonstrates that returnees, whether they suffer from mental health issues or not, are isolated and tend to become homeless: it is almost impossible for them to go back where they lived as returning would be a death sentence. Most asylum-seekers we interviewed during our UNHCR survey explained they would never go back home to their family if deported: they all stated they would attempt the journey again rather than go back to their family and communities. Part of the issue is the danger they would face when going home. Another issue lies with honour: families and communities made a lot of sacrifices for these asylumseekers to leave the country. It makes it impossible for an individual to go back home without being successful. Such conception of honour might be difficult for us to apprehend but they explain why many returned Afghans end up being homeless or commit suicide. Those who have mental health problems face a double punishment: not only are they lonely, they also suffer from mental health disorders that will impact their interaction with others: there is a stigma associated with mental health problems.

Dr Anicée Van Engeland also describes how young returnees to Kabul are prone to recruitment by non-state actors.

"Kabul is prone to recruitment. The Taliban and other non-state actors have, so far, largely recruited from non-urban and remote areas: they are turning now to urban areas. This is explained by the fierce recruiting competition between different non-state actors and the arrival of ISIS on the scene. There is a dire need for fresh fighters as most young males living in non-urban areas have departed when faced with the risk of being recruited. They either left for larger cities or went abroad. This is why groups like the Taliban now take the risk to recruit inside cities, and this is where many returnees hide. The recruitment takes all forms and happens everywhere. Besides, the young men who are returned and sent to Kabul (or any other large city) soon face unemployment because of the lack of community and family support. These children, adolescents and young adults often become homeless or drug addicts and are vulnerable to recruitment by non-state actors. This explains the presence of the Taliban inside Kabul and other cities: the Taliban know they can prey on easy targets, namely youngsters freshly arrived, lost and vulnerable. In some areas, the Taliban and ISIS now offer a salary to new recruits; in a country where unemployment is rampant, young men who have been returned could be tempted to join an armed group." (Source: Dr. Anicée Van Engeland, written Expert Opinion, 11 June 2017)

Uw Raad vernietigde een beslissing van het CGVS o.a. omdat het risico voor verwesterde terugkeerders niet grondig werd onderzocht:

"De Raad meent dan ook dat in casu door verweerder grondig onderzoek is aangewezen, wat betreft het risico voor terugkeerders waaraan door de Afghaanse maatschappij de eigenschap van verwesterd

kan worden toegeschreven. Indien hieromtrent reeds onderzoek is gebeurd door verweerder, dan dient dit te worden overgemaakt aan de Raad. In het bijzonder heeft de Raad nood aan een grondig onderzoek van verweerder van de vraag of actueel kan gesteld worden dat het verblijf in Kaboel van een jongeman zoals verzoeker, waarvan de Raad aanneemt dat hij als verwesterd kan overkomen bij de Afghaanse bevolking, een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade kan inhouden." (RvV 26 januari 2017, nr. 181.307.)

Relevant is ook het arrest nr. 196 023 van 30 november 2017 en het arrest nr. 196 024 van 30 november 2017, waarin uw Raad het volgende oordeelde:

"Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 september 2017, verwijst verzoekende partij naar de verschillende documenten die zij per aanvullende nota heeft ingediend, met name een kaart waaruit de aanwezigheid van de Taliban blijkt in de regio Sa re-Pui en het feit dat de aanwezigheid nagenoeg verdubbeld is (stukken 8-12), en een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders (stuk 13). Verzoekende partij wijst tevens op het rapport Asyls van augustus 2017 (stuk 14). Verzoekende partij licht uitgebreid toe hoe de nieuwe en verslechterde situatie in Kabul voor haar een reëel risico vormt bij terugkeer. Zij wijst onder andere op de mogelijkheid van rekrutering, en het feit dat haar bepaalde attitudes die duiden op verwestering kunnen toegeschreven worden waardoor zij wel degelijk een geïndividualiseerd risico loopt.

Gelet op de nieuwe en actuele rapporten over Kabul, inzonderheid betreffende de terugkeer van afgewezen asielzoekers en de verslechterde algemene situatie, is de Raad van oordeel, mede in aanmerking genomen de individuele elementen die betrekking hebben op verzoekende partij (bv. als minderjarige naar België gekomen en een verblijf in België sinds 2011 (zie stukken 1-7)), dat verzoekende partij haar tweede asielaanvraag door de commissaris-generaal in overweging dient genomen te worden voor een onderzoek ten gronde."

Indien men in de hoofdstad Kabul een geïndividualiseerd risico loopt omdat men bepaalde attitudes die duiden op verwestering kan worden toegeschreven, dan geldt dit des te meer voor een provinciestad zoals Jalalabad, of het district Behsud waarvan verzoeker afkomstig is.

Uit de bovenstaande recente en gezaghebbende landeninformatie blijkt duidelijk het objectieve risico op vervolging dat verzoeker loopt bij een terugkeer naar Afghanistan doordat hij voor langere tijd afwezig was uit Afghanistan. Hierdoor loopt hij een groot risico om door de traditionele Afghaanse gemeenschap als zijnde 'verwesterd' te worden beschouwd, met serieuze risico's op uitsluiting, discriminatie, kidnapping, geweld, gedwongen rekrutering,... als gevolg.

Verzoeker wenst te herhalen dat het hierbij niet zoeer van belang is of verzoeker zichzelf 'Westers' voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf in Europa.

Op basis van de verklaringen van verzoeker en de beschikbare landeninformatie, had verwerende partij het risico op vervolging omwille van verwestering moeten onderzoeken.

Het administratief dossier bevat echter geen enkel landenrapport of andere informatie hierover."

2.3.2. Verzoeker geeft aan dat hij omwille van zijn "verwestering" bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij stelt dat het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn om opnieuw te aarden in Afghanistan en de Afghaanse gemeenschap bovendien de vraag zal stellen of hij niet is 'besmet' door het Westen. Hij wijst op een risico op vervolging als terugkeerder vanuit het Westen en doordat hij voor langere tijd afwezig was uit Afghanistan. Hij onderbouwt zijn betoog met verschillende rapporten en artikelen. Hij stelt dat een loutere verwijzing naar de beoordeling van de commissaris-generaal ter zake niet kan volstaan in het kader van het vereiste zorgvuldige onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM, waar volgens hem de bescherming van artikel 3 van het EVRM ruimer is dan de internationale bescherming waarover werd geoordeeld door de commissaris-generaal.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker tijdens een gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 februari 2018 reeds de redenen heeft kunnen uiteenzetten die volgens hem pleiten voor het behoud van de subsidiaire beschermingsstatus, niettegenstaande het door hem gepleegde ernstig misdrijf. Verzoeker riep hierbij reeds zijn "verwestering" in, die volgens hem een terugkeer naar Afghanistan verhindert. De commissaris-generaal oordeelt hieromtrent in zijn beslissing van 28 februari 2018 evenwel dat verzoeker "op geen enkele manier in concreto aantoonde dat [zijn] verblijf in Europa van [hem] een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat [hij zijn] leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen" en hij evenmin aannemelijk maakte dat hij "in Afghanistan zal gemarginaliseerd of vervolgd worden of dat [hij] persoonlijk bij terugkeer naar [zijn] land van herkomst in de precaire sociaal-economische situatie waarnaar [hij] verwijst [...], zal terechtkomen". De commissaris-generaal gaat in

zijn beslissing verder in op de algemene veiligheidssituatie in het grootstedelijk gebied Jalalabad, vanwaar verzoeker afkomstig is, en stelt vast dat burgers aldaar actueel geen reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging voor hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewelddadig conflict. Hij oordeelt dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Jalalabad en een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt dus dat er actueel niet langer gegronde redenen zijn om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De vluchtelingenstatus werd verzoeker vanaf het begin geweigerd.

Artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet – dat handelt over de subsidiaire beschermingsstatus – bepaalt dat ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekende partij in haar land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoeker opgeworpen artikel 3 van het EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft aangetoond. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bescherming van artikel 3 van het EVRM ruimer is dan de internationale bescherming waarover werd geoordeeld door de commissaris-generaal. Hij overtuigt dus evenmin dat verweerder in de bestreden beslissing, wat de ingeroepen verwestering of associatie met het Westen en de onveiligheidssituatie in Afghanistan betreft, niet kon volstaan met een verwijzing naar de beoordeling hieromtrent in de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij houdt onterecht voor als zou hiermee door het bestuur ten onrechte geen rekening zijn gehouden, waar de bestreden beslissing hieromtrent uitdrukkelijk verwijst naar de beoordeling van de commissaris-generaal. De voormelde beslissing van de commissaris-generaal is ook definitief aanwezig in het rechtsverkeer, waar het hiertegen ingediende beroep werd verworpen. Er dient te worden aangenomen dat het ingeroepen risico reeds is onderzocht door de commissaris-generaal en niet blijkt dat dit niet op voldoende zorgvuldige wijze is gebeurd.

Huidig beroep kan niet worden aangewend als nieuwe beroepsmogelijkheid tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door verzoeker in zijn middel aangehaalde landeninformatie beschrijft een situatie zoals deze ook reeds gekend was toen de commissaris-generaal overging tot het nemen van zijn beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker brengt geen informatie aan die wijst op een sindsdien gewijzigde situatie die een hernieuwde beoordeling door verweerder noodzaakte omtrent de ingeroepen '*verwestering*' of mogelijke associatie met het Westen of de algemene veiligheidssituatie in verzoekers herkomstland. Verzoeker beperkt zich in wezen ook tot het citeren van passages in allerhande rapporten en artikelen, om dan te stellen dat hij het hierin beschreven risico loopt, maar blijft andermaal in gebreke om met een begin van persoonlijk bewijs aan te tonen dat hij gelet op zijn verblijf in Europa dient te vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, rekening houdende met het gegeven dat verzoeker het overgrote deel van zijn jeugd in Afghanistan doorbracht en aldaar nog familieleden heeft. Er blijkt niet dat verzoekers situatie dezelfde is als deze van jonge Afghanen die zijn geboren in Europa of aldaar hun vormende jaren als kind hebben doorgebracht. Er wordt herhaald dat verzoeker reeds ongeveer 17 jaar was bij zijn komst naar België. Verzoeker geeft ook niet aan niet langer bij zijn familieleden terecht te kunnen. Hij brengt geen concrete en op zijn persoon betrokken argumenten naar voor die van dien aard zijn dat deze alsnog afbreuk kunnen doen aan de eerdere beoordeling door de commissaris-generaal.

In zoverre in een van de rapporten nog wordt gesproken van een gevaar dat jonge mannelijke terugkeerders, omwille van hun gebrek aan onderwijs en werkmogelijkheden, hun toevlucht nemen tot drugshandel en zij een makkelijk doelwit vormen voor rekrutering voor gewapende groepen, merkt de Raad nog op dat niet blijkt dat verzoeker wees op een reëel risico in deze zin in zijn hoofdte tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Er moet andermaal worden gewezen op het gegeven dat verzoeker het grootste gedeelte van zijn jeugd in Afghanistan heeft doorgebracht en blijkens de voorliggende gegevens hij daar nog een familiaal netwerk heeft en er reeds werkzaam was in een meubelzaak. De commissaris-generaal stelde reeds vast dat niet blijkt dat verzoeker in zijn herkomstland gemarginaliseerd of vervolgd zal worden of hij er bij terugkeer in een precaire sociaaleconomische situatie zal terechtkomen. Deze beoordeling is definitief. In deze omstandigheden overtuigt verzoeker niet dat op dit punt sprake is van een reëel risico.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd aangetoond dat verzoeker geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt. Er blijkt ook niet dat verzoeker reeds werd verwijderd van het grondgebied, zodat kan worden aangenomen dat hij zijn grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM tijdig en op nuttige wijze ter beoordeling heeft kunnen voorleggen aan de Raad.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. CORNELIS